

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Milana Lipovského a sudcov JUDr. Jany Serbovej a JUDr. Aleny Šiškovéj na neverejnom zasadnutí 30. apríla 2014 v Bratislave v konaní o európskom zatýkacom rozkaze, o sťažnosti vyžiadanej osoby **P. B.** proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave zo 7. apríla 2014, sp. zn. 1Ntc 1/2014, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. sťažnosť vyžiadanej osoby **P. B. sa z a m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 7. apríla 2014, sp. zn. 1Ntc 1/2014, podľa § 79 ods. 3 Tr. por. per. analogiam zamietol žiadosť vyžiadanej osoby **P. B.** o prepustenie z vydávacej väzby na slobodu. Súčasne podľa § 80 ods. 1 písm. c/ Tr. por. per analogiam neprijal žiadosť vyžiadanej osoby o nahradenie vydávacej väzby prijatím dohľadu probačného a mediačného úradníka.

Proti tomuto uzneseniu podala vyžiadaná osoba **P. B.** prostredníctvom svojho obhajcu sťažnosť. V jej písomnom odôvodnení namietal, že Krajský súd v Bratislave pri odôvodnení napadnutého uznesenia zneužil jeho vyjadrenia z prvého výsluchu týkajúceho sa rozhodovania o predbežnej väzbe, ako aj vyjadrenia na neverejnom zasadnutí konanom dňa 7. apríla 2014 a tieto účelovo prekrútil. Poukazoval na to, že od začiatku je prostredníctvom svojho obhajcu v kontakte s talianskym obhajcom **S. Z.**, s ktorým by v prípade prepustenia na slobodu mohol pripravovať obhajobu pred talianskymi orgánmi. Namietal, že slovenské súdy iba formalisticky a servilne naplňajú záväzky prebraté implementáciou predpisov o európskom zatýkacom rozkaze bez toho, aby účelne chránili práva svojich vlastných občanov, pričom toto konanie je v rozpore s Ústavou Slovenskej republiky. Ďalej poukazoval na ustanovenie § 16 ods. 1 zákona č. 154/2010 Z. z. o európskom zatýkacom rozkaze v znení

neskorších predpisov (ďalej len „zákon o EZR“), z ktorého je zrejmé, že vydávacia väzba nie je obligatórna, ide len o prostriedok zabezpečenia prítomnosti vyžiadanej osoby na území Slovenskej republiky, pokiaľ túto nie je možné zabezpečiť inými, miernejšími prostriedkami. Konštatovanie súdu, že lehoty podľa § 24 ods. 2 a ods. 3 zákona o EZR sú len lehotami poriadkovými, nie je dostatočným odôvodnením, najmä v kontexte skutočnosti, že zákon o EZR neupravuje jednoznačne maximálnu dĺžku vydávacej väzby. Súd preto nemal dôvod ponechať ho vo vydávacej väzbe, nakoľko nebol nikdy trestaný a v súvislosti s doručením oznámenia o EZR sa dostavil pred slovenské orgány činné v trestnom konaní dobrovoľne a bez obštrukcií. V závere odôvodnenia sťažnosti navrhol, aby najvyšší súd napadnuté uznesenie Krajského súdu v Bratislave zrušil a zároveň nariadil jeho bezodkladné prepustenie z väzby na slobodu.

Na základe podanej sťažnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 192 ods. 1 Tr. por. preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia, proti ktorému bola sťažnosť podaná a konanie predchádzajúce tomuto výroku a zistil, že sťažnosť vyžiadanej osoby P. B. nie je dôvodná.

Z predložených písomných materiálov vyplýva, že P. B. bol uznesením Krajského súdu v Bratislave zo 16. januára 2014, sp. zn. 1Ntc 1/2014, v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. januára 2014, sp. zn. 2 Tost 2/2014, na základe európskeho zatýkacieho rozkazu vydaného súdom Tribunale penale di Bolzano, Talianska republika, zo dňa 2. augusta 2013, sp. zn. 5128-12 RG NR a č. 1446-13RG GIP vzatý do predbežnej väzby, ktorá začala plynúť dňom 14. januára 2014 o 8.20 hod a vykonávala sa v Ústave na výkon väzby v Bratislave. Následne bola vyžiadaná osoba vzatá do vydávacej väzby na základe uznesenia Krajského súdu v Bratislave z 20. februára 2014, sp. zn. 1Ntc 1/2014, v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. marca 2014, sp. zn. 6 Tost 8/2014.

Podľa ustanovenia § 18 ods. 1 zákona o EZR proti rozhodnutiu o väzbe je prípustná sťažnosť, odkladný účinok má len sťažnosť prokurátora proti rozhodnutiu o prepustení osoby z väzby, ak súčasne bola podaná sťažnosť prokurátora proti rozhodnutiu súdu o výkone európskeho zatýkacieho rozkazu.

V zmysle § 16 ods. 1 zákona o EZR ak je to potrebné na zabezpečenie prítomnosti vyžiadanej osoby v konaní o európskom zatýkacom rozkaze na území Slovenskej republiky alebo na zabránenie, aby nedošlo k zmareniu účelu tohto konania, vezme ju sudca krajského súdu do vydávacej väzby. Urobí tak na návrh prokurátora vykonávajúceho predbežné vyšetrovanie.

Podľa § 16 ods. 3 zákona o EZR príslušný sudca rozhodne o prepustení osoby z vydávacej väzby dňom, keď dôjde k vydaniu osoby orgánom štátu pôvodu, alebo v prípadoch uvedených v § 25 ods. 1 a 3 zákona o EZR, posledným dňom ustanovenej lehoty. Okrem toho sudca rozhodne o prepustení z vydávacej väzby, ak

- a) justičný orgán štátu pôvodu zrušil európsky zatýkací rozkaz alebo ak ho vo vzťahu k Slovenskej republike odvolal,
- b) príslušný sudca rozhodol, že európsky zatýkací rozkaz sa nevykoná, alebo
- c) inak zanikli dôvody vydávacej väzby, vydania alebo jeho realizácie.

Podľa § 1 ods. 2 zákona o EZR na konanie podľa tohto zákona sa použije všeobecný predpis o trestnom konaní, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 79 ods. 3 Tr. por. obvinený má právo kedykoľvek žiadať o prepustenie na slobodu. Ak v prípravnom konaní prokurátor takej žiadosti nevyhovie, predloží ju bez meškania so svojím stanoviskom a s návrhom na rozhodnutie sudcovi pre prípravné konanie, o čom upovedomí obvineného a jeho obhajcu. O takej žiadosti sa musí bez meškania rozhodnúť. Ak sa žiadosť zamietla, môže ju obvinený, ak v nej neuvedie iné dôvody, opakovať až po uplynutí tridsiatich dní odo dňa, keď rozhodnutie o jeho predchádzajúcej žiadosti nadobudlo právoplatnosť.

Podľa § 80 ods. 1 písm. c/ Tr. por. ak je daný dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a/ alebo písm. c/, môže súd a v prípravnom konaní sudca pre prípravné konanie ponechať obvineného na slobode, alebo prepustiť ho na slobodu, ak s ohľadom na osobu obvineného a povahu prejednávaného prípadu možno účel väzby dosiahnuť dohľadom probačného a mediačného úradníka nad obvineným alebo odovzdaním dohľadu nad obvineným do iného členského štátu Európskej únie podľa osobitného predpisu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky zistil, že krajský súd, pri rozhodovaní o žiadosti vyžiadanej osoby P. B. o prepustenie z vydávacej väzby postupoval v súlade s uvedenými zákonnými ustanoveniami a potrebu ponechania vyžiadanej osoby vo vydávacej väzbe aj podrobne odôvodnil. S jeho závermi sa najvyšší súd stotožňuje a v ďalšom na ne odkazuje.

Najvyšší súd považuje za potrebné pripomenúť, že inštitút vydávacej väzby v konaní o európskom zatýkacom rozkaze má iný charakter než väzba v rozsahu jej úpravy v štvrtej hlave prvej časti Trestného poriadku. Súd v tomto štádiu nemôže skúmať ani dôvodnosť podozrenia zo spáchania skutku, pre ktorý je osoba vyžiadaná a správnosť právnej kvalifikácie tohto činu z hľadiska práva štátu pôvodu. Z hľadiska právneho poriadku Slovenskej republiky otázku právnej kvalifikácie skúma až pri rozhodovaní o výkone európskeho zatýkacieho rozkazu. Súd v štádiu predbežného vyšetrovania (prvé štádium), v ktorom sa skúmajú dôvody a podmienky podania návrhu na vykonanie európskeho zatýkacieho rozkazu, pri rozhodovaní o väzbe skúma len splnenie zákonných podmienok relevantných pre rozhodnutie o väzbe vyžiadanej osoby v zmysle zákona o EZR.

Ponechanie vyžiadanej osoby vo vydávacej väzbe považuje najvyšší súd aj naďalej za nevyhnutné, nakoľko tu najmä s ohľadom na charakter skutkov, ako aj vyžiadajú osobu existuje v prípade prepustenia na slobodu hrozba zmarenia účelu konania o európskom zatýkacom rozkaze.

Ako správne skonštatoval krajský súd, s ohľadom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 1/2013 pod č. 8, lehoty uvedené v § 24 ods. 1 až ods. 3 zákona o EZR sú tzv. „poriadkovými lehotami“, to znamená, že zákon s ich nedodržaním nespája žiadne sankčné následky, napr. vo forme zákazu ďalej o veci konať. Preto nedodržanie lehôt na prijatie rozhodnutia o výkone európskeho zatýkacieho rozkazu stanovených v citovanom ustanovení nespôsobuje následok vo forme nemožnosti rozhodnúť aj po ich uplynutí, a to či už o jeho vykonaní alebo nevykonaní. Rovnako nedodržanie uvedených lehôt nie je dôvodom na prepustenie vyžiadanej osoby z vydávacej väzby. Dôvody prepustenia z vydávacej väzby sú limitované ustanovením § 16 ods. 3 zákona o EZR.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto nezistil dôvod pre zmenu prvostupňového uznesenia a sťažnosť vyžiadanej osoby P. B. podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. ako nedôvodnú zamietol.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.

V Bratislave 30. apríla 2014

JUDr. Milan L i p o v s k ý , v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Anna Halászová